

Het ontdekken van 'God' (1)

Heel bewust kies ik voor het woord 'ontdekken'.

Heel bewust kies ik ook voor het woord 'God' (tussen aanhalingstekens).

Daarmee geef ik aan dat er een proces plaatsvindt voordat je het woordje 'God' kunt gebruiken. Bovendien zul je moeten aangeven wat je met dat woord bedoelt.

Aan de ene kant zullen er mensen zijn, die vanwege alles wat ze in hun opvoeding meegekregen hebben, het vanzelfsprekend vinden om het woordje 'God' te gebruiken en ervan uitgaan, dat het gaat om de God uit de verhalen van de Bijbel. In die zin zullen er een heleboel beschrijvende opmerkingen gemaakt kunnen worden over wie die God is en wat je van hem kunt verwachten.

Als je daar wat verder op inzoomt, zul je **twee dingen** moeten vaststellen:

Veel van de beschrijvingen van God gaan niet zozeer terug op de Bijbelgedeelten zelf, maar op de interpretatie ervan door de eeuwen heen en, last but not least, van de zondagschoolleiding en/of predikant.

Het andere is, dat het **niet vanzelfsprekend is om vanuit die verhalen** (cq. beschrijvingen) over God te komen tot een ontmoeting met diezelfde God. Dat zal voor iedereen heel persoonlijk zijn. Daar zal, naast de eigen beeldvorming met betrekking tot God en jezelf, het gevoelsleven een grote rol in spelen.

Zo zal iedereen zijn/haar eigen verhaal hebben rondom het al dan niet ervaren van God in het licht van zijn/haar geloofsoverdracht (dat wat meegekregen is in de opvoeding en daarbuiten).

Bijbels bezien moeten we het met beelden doen.

Er is sprake van verschillende beelden: **Rechter, Schepper, Almachtige, Allerhoogste, Vader in de hemel, vader van dichtbij,....** Enz.

De ervaringen en situaties in het eigen persoonlijke leven leveren vaak associaties op met een bepaald beeld van God. Kortom: er zit altijd een eigen persoonlijk tintje aan het spreken over God.

Maar, hoe staat het met mensen, die niet met de Bijbelse verhalen zijn opgegroeid?

Kun je ook spreken over een God buiten de bijbelse verhalen?

Eeuwen lang hebben mensen binnen en buiten de kerk geprobeerd een bewijs te vinden voor het bestaan van God. **Deze zogenaamde 'godsbewijzen' hebben eigenlijk niets opgeleverd.** Daar zijn een paar redenen voor:

Bij 'bestaan' gaat het om het vaststellen van de mogelijke zintuigelijke waarneming van God, als een persoon in ons heelal, met methoden van de wetenschap. Je kunt de vraag stellen, of die methoden het alleenrecht hebben over het vaststellen van het bestaan. Eigenlijk moet je vaststellen: 'God' bestaat niet in de wereld van de zintuigen. Nou, dat wisten we al uit de Bijbel! Als er sprake is van bestaan zal dat op een andere manier moeten zijn dan die van de zintuigen. Dus moeten we voorzichtig zijn om God te beschrijven in termen van uiterlijk en concreet gedrag.

Stel, dat er wel iets 'gevonden' werd/wordt, wat maakt het dat je daar het woordje 'God' voor zou gebruiken, en sterker nog, hoe zou je kunnen weten, dat dat dezelfde God is als die uit de Bijbelse verhalen?

Conclusie:

Het is (nog) niet mogelijk om in taal van de wetenschap te bewijzen, dat er een god bestaat (uitgaande van alle eigenschappen, die men aan hem wil toedichten), laat staan de

God uit de verhalen van de Bijbel.

Er valt niets te bewijzen, maar valt er dan nog wel wat te ontdekken?

En als het om dat ontdekken gaat, is dat dan alleen weggelegd voor mensen, die de verhalen uit de Bijbel kennen? Oftewel: **gaat het dan toch nog alleen om de God van de Bijbel.**

Misschien moeten we wel heel bescheiden blijven in het gebruik van het woordje 'God'. Net zo bescheiden, overigens, als in **de Joodse traditie**, die het heiligschennis vonden om de naam van God ('JHWH') uit te spreken.

Liever spreken ze dan over '**de hemel**' of '**de naam**' of '**de Heer**' dan te proberen Hem in een rechtstreekse naam te 'vangen'.

Eerste les: Heel bescheiden blijven in het gebruik van het woordje 'God'.

Volgende keer:

'wat en hoe valt er wel of niet te ontdekken in ons leven over God?'

Comments:

Reactie op verhaal met als boodschap: Wees bescheiden bij het gebruik van het woordje 'God'.

Via onze dochter en haar grote Surinaamse avontuur kwamen we in persoonlijk contact met zwarte mensen.

Daaronder Jetty Mathurin, de theatervrouw die onlangs afscheid nam van het podium en te zien was in een aflevering van "de verwondering" op 31 december j.l.

Annemiek Schrijver vraagt Jetty in die aflevering naar haar beeld van God. Jetty antwoordt daarop dat zij is groot geworden met beelden van God die nog het meest weghebben van plaatjes van Sinterklaas. Naarmate ze ouder werd heeft ze zich gerealiseerd dat daarmee het idee dat witte mensen automatisch meer te zeggen hebben dan zwarte mensen stevig is gevoed.

In mijn lessen op school probeer ik jongeren bewust te maken van wat "white privilege" inhoudt en betekent voor mensen die niet wit zijn.

Vanzelfsprekend bevroeg me dit ook op mijn eigen Godsverstaan. Ontmoetingen met anderen voor wie de eigen levensovertuiging van welke aard ook betekenis en zin geeft aan hun leven en daar zonder voorwaarden vooraf respect voor verdienen hebben me daarbij erg geholpen.

Zo nam ik afscheid van de beelden die zo voor de hand liggend op me toe komen in de kinderbijbel van Anne de Vries of in de boekjes van W.G van de Hulst. (Auteurs die er in mijn jeugd toe deden)

Over God spreken is zo ongeveer fluisteren geworden en beelden als vaderlijk, moederlijk, kracht en wind (Winti in Suriname) zijn voor concrete menselijke gestalten in de plaats gekomen.

Dat beleef ik als een verrijking en als eerlijker dan de beelden die me bevestigden in het feit dat mijn wiegje hier stond en niet op het Aziatisch continent bijvoorbeeld.

Wat wel lastiger is geworden is de praktijk van bidden.

Ik richt me graag tot iemand en liever niet tot iets en dus is mijn gebedswereld vermagerd geraakt.

Dat houdt me wel bezig, want het voelt ook als gemis.

Mogelijk helpt je vervolg over de ervaring of beleving van God en de reacties van anderen me hierin verder.